

*Pentru toți cei care au adoptat pisici sau
pui de pisică de la adăposturi pentru
animale. Sunteți niște oameni minunați!*

Holly Webb

STANLEY, PISOIUL FĂRĂ ADĂPOST

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

The Homeless Kitten

Holly Webb

Copyright text © 2017 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2017 Sophy Williams

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Stanley, pisoiful fără adăpost

Holly Webb

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandal

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Irina Ilie

Corector: Păunița Ana

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY

Stanley, pisoiful fără adăpost / Holly Webb;

trad.: Justina Bandal – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2900-5

I. Webb, Holly

II. Bandal, Justina trad.)

821.111

Capitolul unu

– Vii cu mine, Lily? Ești sigură?
zâmbi tata larg, prefăcându-se mirat.

– Îmi place ideea să mă plimb prin
pădure cu tine și cu Hugo. Cred că
e plăcut la umbra copacilor – și mai
răcoare. Oricum, se strâmbă Lily la el,
să știi că aș veni mai des cu voi dacă n-ați
merge atât de repede. Parcă ați avea
amândoi picioroange, iar eu... Se aplecă
să frece ușor între degete urechile moi,

alb-gălbui, ale câinelui. Ai niște lungane de picioare, nu-i așa, Hugo? Și ce-ți mai place să alergi! Ridică apoi ochii spre tatăl ei. Sper că n-aveți de gând să faceți iar zece kilometri, adăugă ea bănuitoare.

Tatăl râse.

– Nu, nu pe vremea asta, e prea cald să mergem așa mult. Și, de altfel, l-am luat pe Hugo la alergat azi-dimineață.

Lily dădu din cap. Câinele lor avea nevoie de foarte multă mișcare. Tatăl ei îl scotea de cel puțin două ori pe zi în plimbări lungi, plus că ieșea cu mama în pauza de prânz, să dea o tură rapidă de parc. La sfârșit de săptămână, tata îl lua adesea cu mașina pe dealurile din jurul orașului și-l puneă să alerge zdravăn. Carly, sora mai mare a lui Lily, mergea de obicei cu ei, dar Lily nu se prea îndemna. Mereu când tatăl lor făcea o ieșire mai serioasă părea să plouă.

Hugo era pe jumătate ciobănesc german – corcit cu ceva pe care nimeni nu-l putuse identifica. Carly îi povestise surorii ei că actualii ciobănești germani proveneau dintr-o rasă de câini care păzeau turmele de oi de urși și de lupi. Erau câini obișnuiți să muncească, să îndeplinească diferite sarcini. Tatăl

fetelor își dorise un câine plin de viață și, la adăpostul pentru animale, se îndrăgostise de Hugo, care atrăgea atenția prin blana lui aproape albă, neobișnuită. Îngrijitoarele de la adăpost le spusese că Hugo crescuse prea mare pentru fostul lui proprietar – un domn în vârstă –, care nu-l mai putuse ține. De fapt, la vremea aceea, câinele nici măcar nu ajunsese la mărimea lui adultă!

Părinții le explicaseră celor două fete că trebuie să se poarte foarte frumos cu Hugo, pentru că e un câine salvator, iar ciobăneștii germani albi sunt cunoscuți pentru firea lor sensibilă și neliniștită. Nu li se potrivesc, le spusese ei, unor stăpâni care sunt plecați toată ziua. Lăsați singuri prea mult timp, pot întoarce casa cu fundul în sus de

disperare! Din fericire, mama lor lucra de acasă, ca designer de site-uri web, așa că Hugo nu rămânea niciodată prea multă vreme pe cont propriu.

– Carly vine și ea? întrebă tata. Ia strig-o, Lily, vezi dacă vrea să coboare!

– Nu, mami o duce la Maisie în dimineața asta. Maisie și-a montat în curte o piscină gonflabilă uriașă.

Sora mai mică suspină cu invidie. Era prima săptămână a vacanței de vară și se făcuse deja foarte cald.

Deși transpira din abundență, Hugo abia aștepta să plece. Se postase lângă ușa de la intrare, cu privirea ațintită asupra lor, cu ochii albaștri strălucitori plini de speranță. Unul dintre colegii de clasă ai lui Carly îi spusese lui Lily că Hugo e un câine-lup și că arată cam sinistru din cauza blănii albe și a ochilor albaștri, și,

drept urmare, Carly fusese muștruluită fiindcă-l alergase apoi pe băiatul cu pricina pe tot terenul de joacă. Îl iubea pe Hugo chiar mai mult decât tata, și el îi răspundea cu o afecțiune pe măsură.

Tatăl apucă lesa și deschise ușa de la intrare. Hugo îl trase după el pe aleea din fața casei, nerăbdător să iasă din curte, și Lily își încălță repede adidașii și se grăbi să-i ajungă.

– Pa, mami! Carly, ne vedem mai încolo!

Chiar când ieșeau pe poartă, Hugo înțepeni deodată, cu urechile ciulite și coada legănându-se.

Tatăl aruncă o privire peste gard, încotro se uita și câinele.

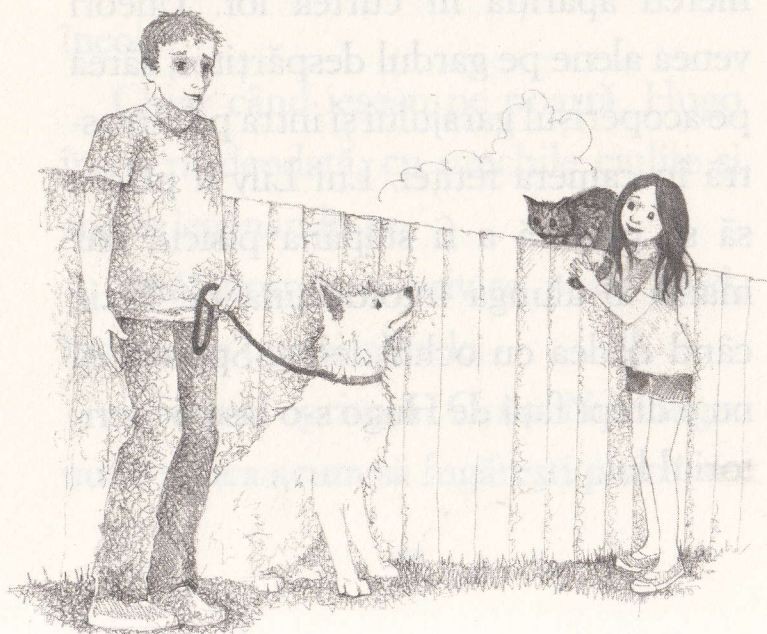
– Ce te-ai oprit așa? O, nu! Nu, Hugo, nu te apuca acum să fugărești pisici!

– E Pixie? întrebă Lily venind în fugă. Bună, frumusețe!

Pixie era superba pisică argintie tărcată a vecinei lor Anna. Fetiței îi plăcea mult să se joace cu ea – atât de mult, încât Carly o tachina întotdeauna din cauza asta. Toată familia ei prefera câinii, dar camera lui Lily era plină de afișe și de cărți cu pisici... Până și pe pijama avea imprimate niște mâțe simpatice.

Din fericire pentru ea, Pixie își făcea mereu apariția în curtea lor. Uneori venea alene pe gardul despărțitor, sărea pe acoperișul garajului și intra pe fereastră în camera fetei. Lui Lily îi plăcea să se prefacă a fi stăpâna pisicii, dar mama o alunga întotdeauna pe Pixie când dădea cu ochii de ea. Spunea că nu e drept față de Hugo s-o lase pe teritoriul lui.

Pisica rămăsese cocoțată pe gard, privindu-l dezaprobatore pe Hugo și dând viguros din coadă. Ciobănescul n-o fugărise niciodată, dar Lily credea că, în secret, își dorește asta. Nu-i plăcea s-o vadă traversându-le curtea și o urmărea întotdeauna de la fereastra înaltă a sufrageriei, cu botul lipit de geam. Dacă rămânea prea multă vreme prin preajmă, Hugo începea să latre din toate puterile.

Pixie își frecă ușor creștetul capului de obrazul lui Lily, îi aruncă lui Hugo o privire mânioasă și sări înapoi în curtea vecină. Câinele hămăi și dădu nervos din coadă.

– Vino, băiete! spuse tata cu blândețe. Hai la plimbare! Mergem în pădurice.

Hugo se scutură și o porni la trap spre trotuar. Lily și tatăl ei trebuiră să alerge ca să-l ajungă. Păduricea spre care se îndreptau nu era prea departe – aveau doar de urcat puțin pe dealul din apropiere.

– Ah, ce plăcut e! oftă Lily fericită, ridicându-și părul de pe ceafă în timp ce păseau pe sub bolta umbroasă a copacilor. E mult mai răcoare. Uite, și Hugo e încântat! Cred că-i e foarte cald cu blana aia deasă pe el.

Tatăl încuviință.

– Am impresia că ăsta e unul din locurile lui preferate. Are o mulțime de mirosuri apetisante în jur... și de veverițe.

– Plus bețele, zâmbi fetița.

Hugo era mare amator de aport.

– Nu-i dai drumul din lesă? întrebă ea.

Tatăl privi în jur, cumpănind. Câinele era foarte ascultător când îl chema, dar, pentru că era atât de mare, trebuiau să aibă grijă să nu sperie lumea.

– Hm, nu mai văd pe nimeni deocamdată... Da, hai să-l lăsăm liber, măcar o vreme. Îi place mai mult să adulmece prin hățișuri fără lesă.

În timp ce Hugo înainta fără grabă, amușinând, Lily și tatăl ei discutară despre ce aveau să facă peste vară. În vacanța de la jumătatea semestrului petrecuseră câteva

zile minunate într-un parc de distracții acvatic din alt oraș, și deocamdată nu mai plănuiau să plece nicăieri.

– Aș vrea să fac curățenie în magazia din curte, zise tatăl. S-au adunat acolo atâtea vechituri, că abia dacă mai e loc pentru mașina de tuns iarba.

– Nu sună prea grozav ca plan de vacanță! râse Lily. Dar va trebui să fii atent, tati. Ai văzut ce păianjeni sunt în magazie? Ieri am intrat să caut pistoalele cu apă și am dat peste unul cât palma.

– Hmmm. Poate ar fi bine să port mănuși, zise tatăl strâmbând din nas. Dar acum ar cam trebui să ne întoarcem, e aproape ora prânzului. Hugo, hai, băiete!

Câinele se oprise puțin mai departe și privea curios printre bălăriile de la